

Bevezetés az öndicséretbe

Mottóként *Dsida Jenő: Vers egy ághoz* című,
mindenképpen reánk illő, szép szonettjét ajánlom

Tavasza borít virágba? Rág a fagy?
Fakóra perzsel július heve,
Vagy benned zsong az ősz gyümölcsleve?
Te élsz s az élő fának ága vagy.

Madár száll rád, - bármi neve
És földre hajló súlya bármi nagy, -
Meg nem zavar, nyugodtan várni hagy:
úgyis elröppen, tudod eleve.

Te légy derűs példám, ha vakmerő
Varjú telepszik rám és egyre fent ül,
Míg szörnyű súlya földre teperő:

Tudjam, hogy mégis elszáll s terhe mentül
Alább nyomott, annál több az erő,
Mellyel alázott ágam visszalendül.

Az idő végtelen, de időnk véges.

Folyóiratunk lapfolyam, tehát végtelen. De erőnk véges.

Panaszkodnunk nincs kinek, nincs miért, többek szerint, nincs is értelme. Éppen csak megállapíthatjuk, hogy nincs a világon még egy olyan irodalmi és művészeti folyóirat, amely szinte a semmiből él. Összeáll, mert Lundban és Oslóban is él egy-egy megszállott ember, aki összegyűjti a skandináviai magyar alkotók munkáit: olvassa, javítja, visszaküldi, megbeszéli a szerzőkkel az írásokat, vadássza és önvallo-másra készíti a képzőművészeket, fotózza és begyűjti a különféle munkákról készült felvételeket. A szerkesztő aztán igyekszik valamennyire témás összeállításokban az olvasók elé tárni a lapszámokat, miután Oslóban szorgos női szemek, szabadidejükben, fürkészik a sajtóhibákat.

Aztán ugyancsak önkéntesek elbabrálnak a lapszámokkal, hogy a Hungarian Human Rights Foundation (HHRF) Magyar Ember Jogi Alapítvány honlapján ingyenesen rendelkezésünkre álló helyére felkerüljenek. Amint összeáll öt lapszámunk, kezdődik az előfizetők pénzmagjainak, az Ághegy-Liget Baráti Társaság tagjai adományainak begyűjtése, hogy a zsebünkhöz képest mindig megalkuvóan, váltakozó példányszámban nyomtassuk, hozzávetőlegesen hétszáz oldalnyi kötetben, kézzelfoghatóvá tegyük a magyar és az egyetemes kultúra oltárára szánt hozzájárulásainkat, amelyek nélkül nincs és nem is lehet magyar élet itt északon, és megmaradásunkra hangoztatott fogadalmak sem lehetnek egyebek üres ígéretésnél.

Most ötödik kötetünk megjelentetésére annak tudatában teszünk újból erőfeszítéseket, hogy tudjuk: a haza éltető figyelme nélkül meg nem lehetünk. Közel évtizede, négy eddig megjelentetett kötetben, több mint háromezer oldalon bizonyítottuk életrealitásunkat. Európa északi részén élő magyarok önkéntes világitótornya vagyunk, s akár az otthoni alagsorban tengődőknek, „nincs miből kifizetnünk a villanyszámlánkat”. Az otthoni és Kárpát-medencei támogatott szerkesztésű folyóiratokkal versenyben, olykor észre vesznek a „futottak még” kategóriában. Többet érdemelnénk. Magyarságunkat szolgáljuk önzetlenül. Szegény anyaországunk szaván csüggünk továbbra is. És jók leszünk mindhalálíg.

Tar Károly